

Ad 22. Uden nogen udtrykkelig bestemmelse derom ville landinspektørnævnets afgørelser i disciplinarsager være undergivet domstolsprøvelse efter den pågældende landinspektørs sagsanlæg i henhold til de almindelige regler om domstolsprøvelse af administrative afgørelser, jfr. herved grundlovens § 63.

For så vidt angår afgørelserne om frakendelse af beskikkelse i henhold til § 10, stk. 2, har man ved bestemmelsen i § 11 ud fra retssikkerhedssynspunkter foreslået en udvidelse af mulighederne for domstolsprøvelse, for så vidt som det bestemmes, at den pågældende — i stedet for selv at skulle anlægge sag — inden for en vis frist kan begære, at landbrugsministeren anlægger sag mod ham. Denne bestemmelse er i overensstemmelse med et princip, der har fundet udtryk i en række andre love vedrørende fratagelse af autorisationer m. v., f. eks. i lægeloven (§§ 5 b-e i lovbekendtgørelse nr. 236 af 9. august 1955).

For så vidt angår landinspektørnævnets afgørelser i henhold til § 10, stk. 1, bemærkes, at også disse er undergivet domstolsprøvelse. Dette følger af de ovenfor nævnte almindelige regler og er i forslaget tekst tilkendegivet forudsætningsvis gennem bestemmelsen i § 10, stk. 3, der alene siger, at nævnets afgørelser efter § 10, stk. 1 og 2, ikke kan indbringes for anden *administrativ* myndighed. Man har imidlertid her fundet det rigtigst ikke at fravige den almindelige ordning, hvorefter domstolsprøvelse sker efter den pågældendes sagsanlæg. Dette er i overensstemmelse med, hvad der gælder med hensyn til domstolsprøvelse af afgørelser om disciplinære reaktioner efter tjenestemandsløvens § 18.

Ad 23. På baggrund af Den danske Landinspektørforenings strukturændringsforslag, som er omtalt på siderne 18-19 i betænkningen og optrykt som bilag XI på siderne 91-92, forelagde matrikelkommissionen i juni 1962 justitsministeriets lovkontor et lovforslag indeholdende følgende punkter angående en disciplinarordning for landinspektørerne:

1) Oprettelse af et landinspektørsamfund med tvungent medlemskab for alle praktiserende landinspektører og deres assistenter med bestalling.

2) Oprettelse af et landinspektørråd bestående af en formand, der udnævnes af landbrugsministeren blandt landinspektører, der ikke er medlemmer af samfundet, og 4 medlemmer, der vælges af landinspektørsamfundet blandt dettes medlemmer. Rådet kan give advarsler, irrettesættelser eller idømme bøder og kan endvidere indstille til landbrugsministeriet, at bestalling inddrages.

3) Oprettelse af et landinspektørnævn på 3 medlemmer som appelinstant. Nævnet nedsættes af landbrugsministeren for hver enkelt sag.

Formanden skal være landsdommer, de 2 andre medlemmer landinspektører. Landinspektørrådets afgørelser om advarsler, irrettesættelser og bøder kan indbringes for nævnet, hvis afgørelser er endelige.

4) Landbrugsministeren kan, efter indstilling fra landinspektørrådet eller med tilslutning fra dette, midlertidigt indtage en bestalling eller indstille til kongen, at den inddrages for bestandig. Hvis den pågældende landinspektør ikke udtrykkeligt underkaster sig den administrative afgørelse, skal spørgsmålet om bestallingens fratagelse dog undergives domstolsprøvelse.

Til dette forslag, der bygger på kongelig bestalling som hidtil, fremsatte justitsministeriets lovkontor bl. a. følgende bemærkninger:

„Landinspektørerhvervet indtager, i det omfang landinspektørvirksomhed udøves som privat beskæftigelse — ligesom flere andre erhverv — en mellemstilling mellem privat erhverv og offentlig stilling.

I konsekvens heraf er landinspektørerne undergivet strafansvar efter straffelovens kapitel 16; derimod er de ikke som tjenestemænd undergivet noget offentligretligt disciplinansvar.

Det er et modstykke til denne sidstnævnte ansvarsform, som nu søges indført gennem regler om obligatorisk medlemskab af en forening (landinspektørsamfundet) og tildeling af disciplinarmyndighed til foreningsorganerne.

Efter justitsministeriets mening må spørgsmålet enten løses på sædvanlig foreningsretlig måde, eller der må indføres en